

الثاني: النص من خليفة سابق مباشر للمنصوص المنصوص عليه

دوم: نص مستقيم از خليفه گذشته بر شخص برگزیده شده ی منصوص عليه

وهذا أمر يتفق عليه كل من يؤمن بخلفاء الله، فنص المباشر على وصيه بعينه حجة على من يسمعه وعلى من يصل لهم هذا النص. وقد أوجب تعالى على المؤمنين أن ينتدبوا منهم أفراداً ليعرفوا هذا الأمر من خليفة الله في زمانهم ويوصلوه لهم، قال تعالى: (وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا كَآفَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ) [التوبة: 122]، ولا شك أن هذا النص دليل مستقل بذاته على خليفة الله في أرضه.

این امری است که همه مؤمنان به خلفای الهی بر آن اتفاق دارند؛ بنابراین نص مستقیم بر وصی او به صورت معین، بر همه کسانی که آن تصریح و وصیت را می شنوند و بر کسانی که این نص به آنها می رسد حجت است. خداوند بر مؤمنان واجب کرده که عده ای از خود را راهی کنند تا این امر را از خلیفه خدا در زمان شان بشناسند و خبرش را برای آنها بیاورند. خدای متعال فرمود: «و مؤمنان را نسزد که همگی بیرون روند؛ چرا از هر جمعیتی گروهی کوچ نمی کنند تا در دین آگاهی یابند و قوم خود را هنگامی که به سوی آنان بازگشتند، بیم دهنده باشند که پرهیزند»¹. شکی نیست که این نص به خودی خود، دلیل مستقلی بر مصداق خلیفه خداست.

¹ قرآن کریم، سوره توبه، آیه ۱۲۲.